Sag T-63/92

Carlos Gómez González m.fl.
mod
Rådet for De Europæiske Fællesskaber

»Afvisning«

Rettens kendelse (Tredje Afdeling) af 23. marts 1993 327

Sammendrag af kendelse

Tjenestemænd — søgsmål — forudgående administrativ klage — frist — fristen udløbet — fristfornyelse — betingelser — nyt forhold — foreligger ikke
(Tjenestemandsvedtægten, art. 90 og 91)

RETTENS KENDELSE (Tredje Afdeling)
23. marts 1993 *

I sag T-63/92,

Carlos Gómez González, **Angeles Sierra Santisteban**, **Javier Mir Herrero**, **Pilar Arto Hijos**, Spanien, og **Lidón Torrella Ramos**, Belgien, forhenværende midlertidigt ansatte ved Rådet for De Europæiske Fællesskaber ved advokaterne Georges

* Processprog: fransk.

Vandersanden og Jean-Noël Louis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener,

sagsøgere,

mod

Rådet for De Europæiske Fællesskaber ved konsulent i Den Juridiske Tjeneste, Moyra Sims, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos direktør Xavier Herlin, Den Europæiske Investeringsbanks direktorat for juridiske anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Rådets generalsekretærs afgørelser af 16. juni 1986 og alle senere afgørelser om at ansætte sagsøgerne som hjælpeansatte ved successive kontrakter indtil den 31. marts 1989 samt om annullation af afgørelserne af 4. juni 1992 om udtrykkelig afvisning af deres klager af 9. april 1992,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J. Biancarelli, og dommerne B. Vesterdorf og R. García-Valdecasas,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1 Sagsøgerne blev den 16. juni 1986 ansat af Generalsekretariatet for Rådet for De Europæiske Fællesskaber som hjælpeansatte for at arbejde som spansksprogede oversættere. Denne ansættelse som hjælpeansatte blev forlænget ved flere på hinanden følgende kontrakter, hvoraf den sidste udløb den 31. marts 1989. Derefter fik hver af sagsøgerne en kontrakt som midlertidigt ansat, der løb fra den 1. april 1989 til den 31. juli 1990. Ingen af sagsøgerne blev udnævnt til tjenestemænd ved udløbet af denne kontrakt.

2 Ved skrivelser af 24. november 1989 til Rådets »Pensionskontor«, indgav samtlige sagsøgere i enslydende vendinger følgende ansøgning: »I overensstemmelse med meddelelse til personalet nr. 210/83 anmoder jeg Dem om at anerkende min tidligere kontrakt som hjælpeansat som svarende til en kontrakt som midlertidigt ansat med henblik på erhvervelse af pensionsrettigheder, bl.a. efter kriterierne i afsnit 4 i nævnte meddelelse.«

3 Ved afgørelser af 27. juli 1990 imødekom direktøren for personale og administration ved Generalsekretariatet for Rådet hver enkelt sagsøgers ansøgning om ligestilling i følgende vendinger:

»Vedr.: artikel 39 i vilkårene for de øvrige ansatte

Under henvisning til Deres ansøgning om at få Deres kontrakt som hjælpeansat ligestillet med en kontrakt som midlertidigt ansat meddeles det herved, at man har besluttet at imødekomme ansøgningen, hvorfor Deres tilgodehavender vil blive beregnet fra den dato, da Deres kontrakt som hjælpeansat trådte i kraft.

Fra det nettobeløb, der skal udbetales, vil blive trukket dels de bidrag, De havde været pligtig at betale som midlertidigt ansat, dels den arbejdsgiverandel, som er indbetalt til ONSS, dvs. henholdsvis 6,75% og 8,87% af den oppebårne grundløn.«

4 I medfør af disse afgørelser beregnede Rådet det beløb, der skulle udbetales til sagsøgerne i udtrædelsesgodtgørelse. Fra nettobeløbet af denne godtgørelse trak Rådet de 6,75%, som var sagsøgernes personlige bidrag i henhold til artikel 41 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne, samt arbejdsgiverandelen på 8,87% til den belgiske socialsikring. Alle sagsøgerne indgav klage i henhold til artikel 90, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«) over disse fradrag. Alle klagerne blev afvist ved skrivelser fra Rådets generalsekretær af 18. januar 1991.

5 Den 19. april 1991 anlagde sagsøgerne sag for Retten — sagerne T-24/91 og T-25/91 — med påstand om annullation af de ovennævnte afgørelser af 27. juli 1990, for så vidt som de opretholdt de anfægtede fradrag i beregningen af udtrædelsesgodtgørelsen. Disse sager blev forhandlet i retsmødet den 15. juni 1992, og Retten frifandt Rådet ved to domme af 30. januar 1992, som ikke er blevet appelleret (sag T-24/91, Gómez González m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 1881, og sag T-25/91, Pilar Arto Hijos mod Rådet, Sml. II, s. 1907).

6 Den 9. april 1992 indgav hver sagsøger en første klage til Rådets ansættelsesmyndighed med krav om annullation af de successive kontrakter om ansættelse som hjælpeansatte, som parterne havde indgået mellem den 16. juni 1986 og den 31. marts 1989, om vedtagelse af nye afgørelser, hvorved de blev ansat som midlertidigt ansatte for denne periode, samt om udbetaling af forskellen mellem de udbetalte beløb og de beløb, der »skulle have været udbetalt til dem i henhold til vedtægtens bestemmelser«.

7 Alle disse administrative klager blev udtrykkeligt afvist ved følgende skrivelse af 4. juni 1992 fra Rådets generalsekretær:

»Deres ovenfor anførte klage er blevet grundigt undersøgt.

Efter denne undersøgelse er jeg ikke i stand til at imødekomme Deres anmodning af følgende grunde.

Ifølge vedtægtens artikel 90, stk. 2, skal en klage indbringes inden for en frist på tre måneder fra modtagelsen af den akt, der indeholder et klagepunkt. Deres klage, der er dateret den 9.4.1992, er imidlertid klart indgivet for sent, idet den er rettet mod en afgørelse truffet af Rådets generalsekretær den 16.6.1986 samt mod de derpå følgende forlængelser af denne indtil den 31.3.1989 med hensyn til Deres ansættelse som hjælpeansat.

De antager med urette, at Rådets befuldmægtigedes erklæringer i retsmødet for Retten i Første Instans i sagerne T-24/91 og T-25/91 er 'en omstændighed, der igangsætter nye frister for indbringelse af nærværende klage, der har en anden genstand'«.

8 Sagsøgerne har herefter ved stævning indgivet til Rettens Justitskontor den 4. september 1992 anlagt denne sag.

9 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Rådets afgørelse af 16. juni 1986 og alle senere afgørelser om ansættelse af sagsøgerne indtil den 31. marts 1989 som hjælpeansatte i en af de 36 faste stillinger som spansksprogede oversættere, der er opført i stillingsfortegnelsen i bilaget til Rådets budget, annulleres.

— Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

10 Ved et særskilt dokument har Rådet den 6. oktober 1992 fremsat en formalitetsindsigelse i henhold til procesreglementets artikel 114, stk. 1,

Rådet har nedlagt følgende påstande:

— De fem sagsøgeres annullationssøgsmål afvises.

— Sagsøgerne tilpligtes i medfør af procesreglementets artikel 87, stk. 3, at erstatte de udgifter, som de har påført sagsøgte unødvendigt og af ond vilje.

11 Sagsøgerne har den 16. november 1992 indgivet indlæg vedrørende formalitetsindsigelsen. De har nedlagt påstand om, at den forkastes.

Formaliteten

12 Det bestemmes i artikel 114 i Rettens procesreglement, at hvis en part ønsker, at Retten skal tage stilling til, om sagen bør afvises uden at indlede behandlingen af sagens realitet, skal begæring herom fremsættes i et særskilt dokument. Retten træffer afgørelse om begæringen eller henskyder den til afgørelse i forbindelse med sagens realitet.

13 Ifølge procesreglementets artikel 111 kan Retten, når det er åbenbart, at en sag må afvises, uden at fortsætte sagens behandling, træffe afgørelse ved begrundet kendelse. I den foreliggende sag anser Retten sig for tilstrækkeligt oplyst på grundlag af akterne i sagen og beslutter, at der ikke er grundlag for at fortsætte sagens behandling.

Parternes argumenter

14 Sagsøgerne har anført, at Rådets repræsentant i retsmødet den 15. januar for Retten i sagerne T-24/91 og T-25/91 forklarede, at i 1986 befandt den spanske oversættelsesafdeling sig i en kritisk situation, og på grund af, at der var for få ansøgere, der havde bestået de forskellige udvælgelsesprøver, havde det kun været muligt at fastansætte 13 oversættere, selv om der var 49 ledige stillinger. Sagsøgerne har anført, at først efter denne redegørelse blev det klart, at de var blevet ansat som hjælpeansatte for at besætte en af de 36 stillinger, som ikke havde kunnet besættes med en ansøger fra reservelisten fra ovennævnte udvælgelsesprøver. Ifølge sagsøgerne fremgår det af denne »tilståelse for retten«, at de i realiteten har udført varige, veldefinerede opgaver som oversættere i Rådets spanske oversættelsesafdeling, og for hvilke der var ledige stillinger opført i stillingsfortegnelsen i bilaget til Rådets budget.

15 Sagsøgerne har henvist til Domstolens praksis, hvorefter: »Kriteriet for sondringen mellem hjælpeansatte og midlertidigt ansatte er, at den midlertidigt ansatte ansættes i en fast stilling i listen over stillinger, medens den hjælpeansatte, bortset fra situationen med konstitution, udøver en administrativ virksomhed uden at være ansat i en stilling i listen over stillinger« (dom af 23.2.1983, forenede sager 225/81 og 241/81, Toledano m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 347, præmis 6).

16 Sagsøgerne mener derfor, at de på ulovlig vis har fået status som hjælpeansatte, mens man ifølge bestemmelserne i vedtægten og i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskabet burde have tildelt dem status som midlertidigt ansatte.

17 Sagsøgerne er af den opfattelse, at Rådets befuldmægtigedes tilståelse tydeligvis er en ny væsentligt omstændighed, som igangsætter nye frister for at anlægge sag til prøvelse af Rådets afgørelse af 16. juni 1986 om at ansætte dem som hjælpeansatte med henblik på at gøre tjeneste som spansksprogede oversættere, svarende til de faste stillinger, der er opført i Rådets stillingsfortegnelse.

18 Rådet har gjort gældende, at ifølge Domstolens og Rettens faste praksis er de frister, der er fastsat i vedtægtens artikel 90 og 91, ufravigelige procesforudsætninger og har til formål at sikre sikkerheden i retsforhold. Således kan hverken sagens parter eller dommeren — som er forpligtet til ex officio at undersøge, om de er overholdt — træffe bestemmelser herom. De kan ikke være genstand for parternes viljeserklæringer (jf. bl.a. dom af 6.12.1990, sag T-6/90 Petrilli mod Kommissionen, Sml. II, s. 765), men har snarere »en præklusiv virkning, således at deres udløb medfører, at den pågældende foranstaltning bliver retskraftig« (generaladvokat Lenz' forslag til afgørelse i sag 227/83, Domstolens dom af 12.7.1984, Moussis mod Kommissionen, Sml. s. 3149).

19 Rådet har anført, at i denne sag har sagsøgerne den 9. april 1992 for første gang indgivet en administrativ klage mod Rådets generalsekretærs afgørelser af 16. juni 1986 samt mod de senere afgørelser, hvorved disse kontrakter som hjælpeansatte er blevet forlænget. Klagen er således indgivet mere end tre år efter den sidste akt, der kan påstås at indeholde et klagepunkt. Rådet er imidlertid af den opfattelse, at når en klage indbringes, efter at en sådan frist er udløbet, er den åbenlyst indgivet for sent, hvorfor sagen skal afvises.

20 Hvad angår sagsøgernes argument om, at søgsmålsfristerne igen kan igangsættes, fordi der er fremkommet en ny væsentlig omstændighed i sagen ved Rådets repræsentants erklæringer i retsmødet den 15. januar 1992 for Retten i sagerne T-24/91 og T-25/91, har Rådet anført, at det ifølge Domstolens og Rettens faste praksis kun er eksistensen af væsentlige nye omstændigheder, der indeholder et klagepunkt, der kan indebære igangsættelse af nye frister og begrunde undersøgelsen af en sådan begæring (jf. ovennævnte Petrilli-dom).

21 Det er Rådets opfattelse, at der ikke er fremkommet en ny omstændighed i denne sag, eftersom Rådets befuldmægtigedes erklæringer i retsmødet den 15. januar 1992 i sagerne T-24/91 og T-25/91 ifølge deres natur ikke kunne medføre nogen ændring af sagsøgernes retlige situation. At man fra Rådets side gjorde opmærksom på den faktiske situation i Rådets generalsekretariat i den periode, hvor sagsøgerne havde kontrakter som hjælpeansatte og som midlertidigt ansatte, kan ikke udgøre en »ny omstændighed«, der giver ret til en fornyet undersøgelse af deres administrative situation.

Rettens bemærkninger

22 Det bemærkes indledningsvis, at »Meddelelse til personalet nr. 210/83« fra Rådets generalsekretariat af 29. november 1983 (herefter benævnt »meddelelse til personalet nr. 210/83«), som vedrører pensionsret for tjenestemænd, der har haft kontrakt som hjælpeansatte inden deres udnævnelse til midlertidigt ansatte eller tjenestemænd, er affattet således:

»1. Som følge af Domstolens seneste retspraksis vedrørende kontrakter for midlertidigt ansatte og hjælpeansatte har administrationen undersøgt mulighederne for at anerkende visse (tidligere) kontrakter for hjælpeansatte som svarende til kontrakter som midlertidigt ansat (Domstolens dom af 23.2.1983, forenede sager 225/81 og 242/81, Toledano Laredo m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 347). Der vil herved, med henblik på opnåelse af pensionsrettigheder, skabes ligestilling mellem tjenesteperioden som hjælpeansat i Fællesskabets institutioner og en tilsvarende tjenesteperiode som midlertidigt ansat. I konklusionen i nævnte dom fastslår Domstolen, at en hjælpeansats kontrakt kan anerkendes som svarende til en midlertidigt ansats kontrakt på 2 betingelser: at det i første række godtgøres, at der på institutionens stillingsfortegnelse var ledige stillinger, der svarede til de udførte funktioner, og endvidere, at de udførte funktioner som hjælpeansat ikke var af forbigående karakter, eller sagt på en anden måde, at der var tale om varige opgaver i Fællesskabernes offentlige tjeneste.

2. *Udelades*

3. *Udelades*

4. Inden der kan tages stilling til muligheden for at ligestille en tjenesteperiode som hjælpeansat med en tilsvarende periode tilbagelagt som midlertidigt ansat, må administrationen imidlertid behandle hver enkelt sag, bl.a. på baggrund af de kriterier, som Domstolen har lagt til grund, dvs. dels, om den tidligere hjælpeansatte i den periode, hvor han gjorde tjeneste som hjælpeansat, udfyldte en

stilling, der var opført på den samlede stillingsfortegnelse, dels, om den pågældende udførte bestemte, varige opgaver i Fællesskabernes offentlige tjeneste.«

23 Det bemærkes, at sagsøgerne på grundlag af offentliggørelsen af denne meddelelse fra Rådet den 24. november 1989 indgav en ansøgning i henhold til artikel 90, stk. 1, i vedtægten om at få anerkendt deres tidligere kontrakter som hjælpeansatte som svarende til kontrakter som midlertidigt ansatte, på baggrund af de ovennævnte to kriterier i stk. 4 i meddelelse til personalet nr. 210/83.

24 Eftersom Rådet ved de ovennævnte afgørelser af 27. juli 1990 med hensyn til pensionsrettigheder imødekom alle sagsøgernes ansøgninger om ligestilling af deres kontrakter som hjælpeansatte med kontrakter som midlertidigt ansatte, er det klart, at Rådet stiltiende, men nødvendigvis må have anerkendt, at sagsøgerne opfyldte de ovennævnte kriterier.

25 Heraf følger, at sagsøgerne senest fra Rådets afgørelser af 27. juli 1990 — som anerkendte, at de opfyldte de kriterier, der var fastsat i meddelelse til personalet nr. 210/83 — havde kendskab til den omstændighed, at de fra den 16. juni 1986 til den 31. marts 1989 som hjælpeansatte havde udfyldt en stilling, der var opført i den samlede stillingsfortegnelse, og havde udført bestemte, varige opgaver i Fællesskabernes offentlige tjeneste.

26 Retten finder derfor, at sagsøgernes anbringende om, at de første gang fik kendskab til de ovennævnte omstændigheder, som de har betegnet som en ny omstændighed i sagen, da Rådets befuldmægtigede fremsatte erklæring herom i retsmødet den 15. januar 1992 i sagerne T-24/91 og T-25/91, er grundløst. I modsætning til, hvad sagsøgerne har hævdet, var denne erklæring på ingen måde en ny omstændighed, der kan igangsætte nye frister for anlæggelse af sag til prøvelse af afgørelserne af 16. juni 1986 og de efterfølgende afgørelser.

27 Sagsøgernes anbringende om, at der er fremkommet en ny omstændighed, er så meget mindre begrundet, som sagsøgerne under den skriftlige forhandling i ovennævnte sager T-24/91 og T-25/91 allerede hævdede, at det skyldtes en fejl fra administrationens side, at de havde fået status som hjælpeansatte, sådan som det fremgår af præmis 30 og 33 i begge de ovennævnte domme, afsagt af Retten den 30. juni 1992. Retten forkastede denne argumentation med den begrundelse, at den ikke vedrørte genstanden for den foreliggende tvist. Uanset arten af de erklæringer, som Rådets befuldmægtigede fremsatte i retsmødet den 15. januar 1992 forud for Rettens ovennævnte domme af 30. juni 1992, er det klart, at sagsøgerne allerede havde kendskab til den påståede nye omstændighed, som de henviser til.

28 Det følger heraf, at klagerne af 9. april 1992 mod afgørelserne af 16. juni 1986 og de efterfølgende afgørelser, som har fastholdt sagsøgerne i stillinger som hjælpeansatte indtil den 31. marts 1989, er indgivet efter udløbet af den frist på tre måneder, der er fastsat i vedtægtens artikel 90, stk. 2, og følgelig bør nærværende sag afvises.

Sagens omkostninger

29 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglementet pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte bærer institutionerne dog selv deres egne omkostninger, jf. procesreglementets artikel 88.

30 Rådet anser sagsøgernes påstande for at være udslag af ond vilje og forlanger anvendelse af procesreglementets artikel 87, stk 3, andet afsnit, hvorefter Retten kan pålægge endog en vindende part at erstatte den anden part de udgifter, som skønnes at være påført modparten unødvendigt eller af ond vilje. Rådet har herved gjort gældende, at den eneste sande hensigt med denne sag er »merkantile hensyn«, og at det er utilstedeligt, at hjælpeansatte tre år efter, at de frivilligt har underskrevet deres efterfølgende kontrakter, drager deres ansættelses- og lønvilkår i tvivl.

31 Retten finder, at selv om Rådets argumentation ikke er blottet for substans — i den forstand, at denne sag er udtryk for et beklageligt kværulanteri — kan de udgifter, som herved er påført Rådet, dog ikke betegnes som unødvendige eller udslag af ond vilje i henhold til ovennævnte bestemmelse i procesreglementet.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Tredje Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Hver part betaler sine omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 23. marts 1993.

H. Jung — J. Biancarelli

Justitssekretær — Afdelingsformand